

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullón

STUDIUL 3

Viata in biserică primară

În această săptămână vom vedea cum era viața în biserică primară. De multe ori, fără să ne dam seama, idealizăm prea mult pe cei dinți creștini. Credem că acești oameni erau niște ingerși pregătiți să se întâlnească cu Isus. Dar realitatea era foarte diferită. Ei nu erau decât niște ființe omenesci așa ca și noi, cu aceleași lupte, traume și defecte pe care le avem și noi astăzi, dar care în pofida acestor lucruri trăiau o experiență de unitate. Ceea ce motiva această unitate era prezența Duhului Sfânt și dorința de a împlini misiunea. Dacă noi azi dorim să avem o biserică unită trebuie să cerem lucrarea Duhului Sfânt și să ne angajăm toți în împlinirea misiunii. Vom citi acum Faptele 2: 44-47

„Toti cei ce credeau erau impreuna la un loc si aveau toate de obste. Isi vindeau ogoarele si averile, si banii ii imparteau intre toti, dupa nevoile fiecaruia. Toti impreuna erau nelipsiti de la templu in fiecare zi, frangeau painea acasa si luau hrana cu bucurie si curatie de inima. Ei laudau pe Dumnezeu si erau placuti inaintea intregului norod. Si Domnul adauga in fiecare zi la numarul lor pe cei ce erau mantuiti.”

A crede și a fi împreună sunt două lucruri care merg mână în mână. Când o persoană nu este capabilă să trăiască în unitate cu ceilalți este pentru că nu a crezut. Sau poate că a crezut dar numai la nivel intelectual, iar credința nu este numai o teorie, ci este implementarea conceptelor creștine în viața de zi cu zi, intruchiparea mesajului Evangheliei. Atunci când spune că erau plăcuți întregului norod se referă la marturia pe care o dădeau, marturie de simplitate, unitate și încredere, și întregul popor privea cu admirație la ei. Eu te întreb acum. De ce ei își împarteau bunurile? Acest stil de viață de a-și împărtăși averea era motivat de două lucruri.

Adu-ți aminte că Domnul Isus înainte de a se înălța le-a dat două ordine clare. În primul rând trebuiau să aștepte coborârea Duhului Sfânt și în al doilea rând trebuiau să predice Evanghelia tuturor oamenilor. Ei au crezut că acest lucru s-a întâmplat atunci când au predicat în diferite limbi în fața multitudini. Dar ei gândeau greșit. De ce? În primul rând coborârea Duhului Sfânt și lucrarea Lui nu era un eveniment unic care trebuia să aibă loc într-un anumit moment, ci trebuia să fie o actiune zilnică în viața fiecărui ucenic. A doua gresală era să credă că ei au predicat deja Evanghelia tuturor oamenilor și cu aceasta și-au îndeplinit misiunea. În realitate însă predicarea nu fusese terminată decât în Ierusalim. Ce se întâmplă atunci cu restul lumii? Această idee greșită i-a dus la gândul că Domnul Isus avea să vină în orice moment, și dacă era așa, de ce să te preocupe în legătură cu viitorul? De aceea erau împreună, vindeau toate bunurile lor și împarteau banii în funcție de necesitățile fiecărui. Ei credeau atunci că nu mai exista nici un motiv să dețină bunuri materiale dacă Isus avea să vină așa de repede. Totuși sunt multe lucruri pe care le putem învăța de la viața acestor primii creștini. Nu neapărat faptul de a locui împreună, pentru că așa cum vom vedea mai târziu, acest lucru le-a creat probleme. Așa cum am spus mai devreme ei nu erau ingerși. În scurt timp au apărut oameni care doreau să profite de acest lucru și să nu muncească, iar cei ce munceau nu puteau să accepte situația. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri mă impresionează unde spune că „*toti impreuna erau nelipsti de la Templu*”.

Do două lucruri putem vedea în versetele de mai sus. În ciuda faptului că erau doar niște ființe omenesci, erau femei și bărbați sinceri care stăruiau în rugăciune. Și când biserică lui Dumnezeu se roaga se întâmplă lucruri minunate.

În al doilea rând, în ciuda diferențelor lor, ei trăiau în unitate și marturia lor era atât de bună încât Dumnezeu adăuga în fiecare zi la numărul lor. Creșterea numărului de membrii, după cum vedem aici, nu era rezultatul strategiilor omenesci ci a felului în care trăiau și Dumnezeu era Acela care adăuga oameni.

A doua parte. Aici vom vorbi de minunea făcută prin Petru și Ioan care o găsim relatată în capitolul 3 din Fapte. Capitolele 3 și 4 pun accent pe numele lui Isus și expresia „*in Numele lui Isus*” o găsim de șapte ori. De aici ne dam seama că primii creștini trăiau doar pentru a înalta numele lui Isus și nimeni nu căuta propria sa glorie. Nu vom vorbi prea mult despre minunea făcută ci vom pune accent pe predica ținută de Petru. Aceasta este a doua predica a lui Petru. Prima a fost ținută cu ocazia Cincizecimii. Minunea din capitolul 3 are niste detalii interesante cum este acea frază celebră: „*Argint și aur n-am; dar ce am îți dau: în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoala-te și umbla!*” Se spune că Tomas de Aquino s-a dus într-o zi să viziteze biserică din Roma. În timp ce se uita la fastul și bogăția bisericii, liderul a spus:

„*Stii, Tomas, azi nu putem să spunem cum a spus Petru: Aur și argint n-am! , pentru că avem.*”

Iar Tomas a spus la rândul lui:

„*Dar nici nu mai putem zice: În Numele lui Isus scoala-te și umbla!*”

Aceasta este tristă realitate a bisericii de azi. Avem bunuri materiale dar am pierdut puterea care vine de la Duhul Sfânt. Predica lui Petru o găsim în Fapte 3: 12-26 . Sunt cel puțin șase puncte pe care trebuia să scoatem în evidență din această predica.

În primul rând a fost o predica biblică. Petru a citat din Deuteronom 18:15 care spune:

„*Domnul Dumnezeuul tau îți va ridica din mijlocul tau , dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!*”

Petru ia acest text și îl aplică Domnului Isus și îl relatează cu respingerea poporului Israel față de Hristos.

În al doilea rând vedem că el înalta pe Isus Cel care suferă. În versetul 18 spune:

„*Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Sau va patimi.*”

În al treilea rând el vorbește despre învierea lui Hristos, pentru că nu totul a fost suferință și moarte. În versetul 15 spune:

„*Ati omorat pe Domnul vietii, pe care Dumnezeu L-a înviat din morti; noi suntem martori ai Lui.*”

În al patrulea rând Petru vorbește despre un Isus glorificat în versetul 13

„*Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeuul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Sau Isus, pe care voi L-ati dat în mâna lui Pilat; și v-ati lepădat de El înaintea lui, macar că el era de părere să-I dea drumul.*”

În al cincilea rând el menționează a doua venire a Domnului Isus . În versetul 20 spune:

„*și să trimeata pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos.*”

Și în ultimul rând vorbește despre părerea de rău, versetul 19:

„*Pocăiti-va dar, și întoarceți-va la Dumnezeu, pentru că să vi se steargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremea de înviere.*”

Acesta este un model de predica. Începutul, cuprinsul și sfârșitul vorbesc despre Hristos. Isus care a murit pentru păcatele noastre, Isus care a înviat, Isus care a fost înălțat și Isus care va reveni curând. Iar în cele din urmă termină cu o chemare la pocăință. Nici un mesaj nu trebuie să se termine fără o chemare. Aceste lucruri trebuie să le ținem minte toți predicatorii. Nu spun să le învățăm pentru că le știm deja, dar avem nevoie să ni le aducem aminte. De fiecare dată când facem o predica să vedem ce loc are Isus în predica noastră. Pasajul din cartea *Slujitorii evangheliei* spune

astfel:

„Dintre toti cei care poarte numele de crestin, adventistii de ziua a saptea ar trebui sa fie primii in ce priveste inaltarea lui Hristos in fata lumii. Propovaduirea soliei ingerului al treilea cere sa fie prezentat adevarul despre Sabat. Acest adevar trebuie sa fie predicat alaturi de altele aflate in solie, dar marele centru de atractie, Isus Hristos, sa nu fie lasat pe dinafara. Crucea este locul unde bunatatea si credinciosia se intalnesc, unde dreptatea si pacea se saruta. Pacatosul trebuie sa fie determinat sa priveasca la Golgota si sa se increada in meritele Mantuitorului cu o credinta simpla, ca a unui copilas, acceptand neprihanirea Sa si increzandu-se in mila Sa.”

Aceasta este misiunea predicatorului.

A treia parte. Aici vom vorbi despre intemnitarea lui Petru si a lui Ioan. Daca nu doresti sa fi criticat sau persecutat atunci nu trebuie decat sa nu faci nimic. Biserica lui Dumnezeu in acele zile era alcatuita dintr-o mana de oameni uniti si plini de Duh Sfânt. Si asa cum erau, infaptuiau lucruri minunate iar aceasta a trezit opozitia celor care detineau puterea. Daca citim in capitolul 4 din Fapte, vom vedea ca liderii iudeilor au trimis sa prinda pe Petru si Ioan, nu din cauza minunii pe care o infaptuisera ci din cauza predicii pe care Petru a spus-o. Minunea nu era decat un pretext. Liderii iudeilor din acea perioada erau saduchei in marea lor majoritate si saduchei nu credeau in inviere. Si cum mesajul central al predicii fusese Hristosul inviat, ei se simteau incomozi. Saduchei erau aristocrati bogati si aveau pozitii de putere. Spre exemplu Marele Preot era saducheu. Ei ocupau majoritatea din cele 70 de locuri ale consiliului de guvernare numit Sinedriu. Acesti oameni au trimis sa prinda pe Ioan si Petru si sa-i duca la inchisoare, iar a doua zi i-au adus in fata consiliului ca sa-i acuze. In Fapte 4: 7-10 se spune:

„Au pus pe Petru si pe Ioan in mijlocul lor, si i-au intrebat: „Cu ce putere, sau in numele cui ati facut voi lucrul acesta?” Atunci Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a zis: „Mai mari ai norodului si batrani ai lui Israel! Fiinca suntem trasi astazi la raspundere pentru o facere de bine, facuta unui om bolnav, si suntem intrebati cum a fost vindecat, s-o stiti toti, si s-o stie tot norodul lui Israel! Omul acesta se infatiseaza inaintea voastra pe depin sanatos, in Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ati rastignit dar pe care Dumnezeu L-a inviat din morti.”

Ce curaj a avut Petru! Atunci lui Petru i s-a spus sa nu mai vorbeasca despre Isus iar el a replicat ca nu este drept sa asculte mai mult de ei decat de Dumnezeu. Dupa acest discurs ei le-au dat drumul. In Fapte 4:21 spune:

„I-au amenintat din nou si i-au lasat sa plece, caci nu stiau cum sa-i pedepseasca, din pricina norodului; fiindca toti slaveau pe Dumnezeu pentru cele intamplate.”

Acestor conducatori care aveau puterea le era frica de oamenii din popor, pentru ca poporul le dadea puterea, iar acest popor era de partea crestinilor; si chiar daca nu toti se converteau, multi dintre ei admirau viata acestor oameni.

In partea a patra vedem cazul lui Anania si al Safirei care se gaseste in capitolul 5. Amandoi au vandut un teren si au promis sa dea banii bisericii. Totusi dupa ce l-au vandut au pastrat o parte si au spus apostolilor ca ceea ce au adus era pretul cu care vandusera mosia. Ei au mintit. Nu era nevoie sa faca acest lucru deoarece nu era obligatoriu sa dea tot ce aveau bisericii. Ei au promis acest lucru pentru ca asa au vrut iar dupa aceea nu au fost sinceri cu Dumnezeu. Rezultatul a fost ca amandoi au murit ca pedeapsa pentru lipsa de sinceritate. Este un lucru interesant, numele Anania inseamna *Dumnezeu este plin de har* si numele Safira inseamna *frumoasa*. Dar ei au ignorat ca sfintenia si dreptatea sunt parti integrante ale harului lui Dumnezeu. Harul nu inseamna ca poti sa-ti permiti orice, si amandoi au fost patati de uraciunea pacatului. De ce au promis si nu s-au tinut de cuvant? Nu stim. Mai mult ca sigur ca amandoi traiau din aparente. Poate ca atunci cand au spus ca vor vinde mosia si vor da toti banii, oamenii i-au admirat si acest lucru le-a placut. Dar ei nu stiau ca lui Dumnezeu nu-i place sa traiesti din aparente. Sa ne aducem aminte de cazul smochinului

blestemat pentru ca nu avea rod. Domnul Isus nu l-a blestemat pentru ca nu avea fructe ci pentru ca pareau sa aiba. Nici Anania si nici Safira nu au murit pentru ca nu au dat tot ce aveau, ci pentru ca in aparenta au dat tot, dar nu era asa. Iar Dumnezeu nu accepta ipocrizia, minciuna si dorinta de a trai din aparente.

Ajungem la finalul acestui studiu. Vom vorbi aici de al doilea arest al lui Petru. In capitolul 5 din Fapte vedem multe dintre minunile pe care Dumnezeu le facea prin apostoli. Ei nu numai ca predicau si invatau, dar faceau si minuni si vindecau oameni bolnavi. Multi se intreaba de ce in acele zile se faceau atatea minuni si azi nu se mai fac. In acele zile biserica era la inceput si minunile erau necesare pentru a atrage atentia.

Daca ne uitam in Vechiul Testament vom vedea ca Dumnezeu a facut minuni acolo unde a fost nevoie si eu sunt sigur ca acelasi lucru se va inampla in ultimele zile, deoarece pentru ultima strigare Dumnezeu are nevoie de biserici prin care sa faca minuni si biserici care sa ceara cu staruinta Duhul Sfânt. Trebuie sa fim gata pentru lucrurile pe care Dumnezeu este pregatit sa le faca prin noi. In zilele apostolilor se faceau atatea minuni incat oamenii credeau ca pana si umbra lui Petru avea putere sa vindece. Umbra lui Petru nu vindeca dar ei credeau acest lucru, iar asta a inceput sa ingrijoreze pe liderii religiosi. Asa ca Petru impreuna cu ceilalti apostoli sunt arestati pentru a doua oara. Dar chiar in noaptea aceea sunt eliberati de un inger al lui Dumnezeu care le spune sa predice in dimineata urmatoare in Templu. Cand s-a facut de ziua liderii au trimis sa aduca pe apostoli ca sa-i judece dar spre uimirea lor ei nu mai erau in inchisoare. Atunci cineva le-a spus ca Petru si Ioan erau in Templu predicand si au trimis din nou sa-i aduca. Nu mai stiau ce sa faca cu ei, lucrurile iesisera de sub control. Apostolii spuneau ca trebuie sa asculte de Dumnezeu mai de graba decat de oameni.

Aici intervine un personaj extraordinar numit Gamaliel. Gamaliel fusese invatatorul lui Pavel, un om intelept si un bun sfatuitor. El a inceput sa spuna ca dea lungul istoriei multi s-au ridicat sa faca rebeliune dar au disparut tot asa de repede. Apoi le-a dat un sfat. Le-a spus ca daca acest lucru venea de la oameni avea sa se nimiceasca curand, dar daca venea de la Dumnezeu, cine putea sa sa lupte impotriva Lui?

Dar acei oameni erau de la Dumnezeu si din acest motiv biserica creștina a supravietuit pana in ziua de azi. Aici avem un sfat foarte bun despre cum sa gestionam acele miscari care se ridica in biserica. De multe ori ne speriem si disperam. Eu spun ca toate aceste lucruri sunt parte de acel vant care trece si ia cu sine pleava si frunzele uscate ca sa lasa numai graul curat. Noi trebuie sa ne facem partea noastra avand grija si invatand pe fratii nostri dar nu trebuie sa disperam. Noi trebuie sa urmam sfatul lui Gamaliel si sa asteptam. Pentru ca daca este de la Dumnezeu va sta in picioare iar daca nu, va disparea. Cate astfel de miscari nu s-au ridicat dea lungul istoriei bisericii? Pastorul Enoch Oliveira a scris o carte intitulata *Mana lui Dumnezeu la carma* unde povesteste despre cate astfel de miscari s-au ridicat in biserica ca mai apoi sa dispara. Si azi se mai ridica cate o miscare aici, un pastor acolo si dispare cu aceiasi rapiditate. Daca nu este de la Dumnezeu va disparea. Dar daca este de la El, cine poate s-o opreasca?

Dumnezeu sa te binecuvinteze din belsug!

Traducerea si Tehnoredactarea: Maria Badea

www.7adventist.com/studiu/

lectiuneazs@yahoo.com